

Gondolatok egy igehirdetés kapcsán

Figyelemre méltó, hogy gyülekezetünkben egyre gyakrabban hangzik el ébresztgető igei szolgálat. Bizonyára az Úrnak gondja van ránk, és mivel látja a fenyegető veszélyt, ezért vigyázásra int. Nyilvánvaló, hogy a Szentlélek használja fel a bizonyosságtevőket erre a fontos feladatra, amit Péter apostol így fogalmaz meg: „*De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket.*” (2 Pt 1:13)

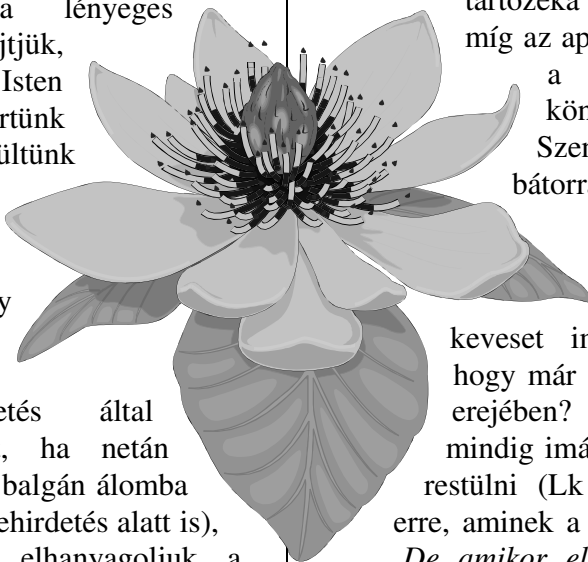
Olyan világban élünk, ahol sok minden eltereli figyelmünket a lényeges dolgokról. Elfelejtjük, mivégből hívott ki minket Isten a világból, és mit ígértünk Neki, miután részesültünk bűnbocsátó kegyelmében. Akár elismerjük, akár nem, szükségünk van arra, hogy olykor-olykor a Szentlélek egy-egy igei szolgálatban emlékeztetés által ébresztgessen bennünket, ha netán elkényelmesednénk, vagy balgán álomba szenderülnénk (sokszor igehirdetés alatt is), hogy aztán vesztünkre elhanyagoljuk a legfőbb missziós küldetést, vagyis Isten Országának építését. Idős testvéreinknél tapasztalom, hogy noha elérték az életkor bibliai küszöbét, vagy azon is túl vannak már, mégis többet törődnek a mulandó dolgokkal, mint az evangélium ügyével. Így érthető, hogy emlékeztetük kihagy, legfeljebb a régi időket emlegetik, és nem törekednek az odafent valókra – vagyis Krisztus dolgaira (Kol 3:1-2).

Nem arról van szó, hogy nem ismerjük a Jézus Krisztus evangéliumát. meglehet, némelek betéve tudják idézni (akár a politiku-

sok, ha érdekük úgy kívánja), de más dolog elméletben megőrizni a megtanult igéket, és megint más azokat a gyakorlati életben alkalmazni. A közelmúltban elhangzott egyik igehirdetés arról szólt, hogy Jézus Krisztus parancsát magunkévá kell tenni, és cselekedni, ha már az övéi lettünk. Tanítványi feladat az Isten Országának építése, ami nem csupán az ige hirdetéséből áll, hanem egyéb munkát is magában foglal. Az Apostolok Cselekedetei 4. részében világos képet kapunk arról, miből tevődik össze a missziós munka. Ennek tartozéka egyebek közt az is, hogy míg az apostolok hirdették az igét, a gyülekezet azért könyörgött, hogy Isten Szentlelke tegye bölccsé és bátorrá az apostolokat.

Kiss Frigyes testvér legutóbbi szolgálatában megemlítette, hogy keveset imádkozunk. Lehetséges, hogy már nem hiszünk az imádság erejében? Jézus arra int, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni (Lk 18:1). Példát is mond erre, aminek a végén felteszi a kérdést: „...*De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?*” (Lk 18:8) Szabolcska Mihálynak van egy költeménye, amiben imádságra buzdítja gyermekeit, s ennek egyik verse így hangzik:

„Csak imádkozzatok édes kis fiaim,
Az imádság áldás, az imádság élet.
Míg a jó Istennel szóba merünk állni
Minden gonosz ellen lelünk menedéket.
Addig, a világ ha ellenünk fordul is
Nem vagyunk magunkba’
velünk van az Isten, az imádságunkba’”

De jó lenne, ha gyülekezetünk egyöntetűen ráébredne, milyen hatalmas erő és életforrás rejlik az imádságba, és céltudatosan használnánk fel a Szentlélek segítségével, nemcsak akkor, ha egyénileg bajban vagyunk, hanem a közösség építése céljából is úgy, ahogy azt az első gyülekezetben tették. Jézus Krisztus a missziós parancs mellett biztosította számunkra a megfelelő eszközöket is a feladat teljesítéséhez. Világosan megmondta: „*kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.*” (Mt 9:38) Ezzel is tudomásunkra adta, hogy az ügy Istené még akkor is, ha eszközül használ minket annak kivitelezésében. Nekünk, a József utcai Gyülekezet tagjainak nagyon is időszerű az egyre gyakrabban felhangzó missziós felhívás. Még nem megoldott a lelkipásztor kérdés. Legfőbb feladatunk tehát Istenhez fordulni imádságban; és akár csendességünkben, akár gyülekezeti imaóráinkon buzgón kérni Őt, hogy olyan pásztorot rendeljen ki erre a munkaterületre is, akivel együtt építhetjük Isten Országát, és egymást segítve tölthetjük be Jézus Krisztus missziós parancsát.

Legyünk nagyon hálásak az emlékeztető, ébresztgető szolgálatokért. Szívleljük meg, és akarjunk engedelmeskedni Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak addig, míg e porsátorban vagyunk. Ne várjuk meg azt, mikor már késő!

GERŐ SÁNDORNÉ

Kiben hiszel?

Lehet, hogy túl közhelyszerű a kérdés, amire teljesen nyilvánvaló a válasz – legalábbis, ha keresztyéneket kérdezőnk. Úgy gondolom, mégis érdemes foglalkozni a témával.

Időről-időre hallok igehirdetésekből, keresztyén rádió- és tévéműsorokban ilyen megnyilatkozásokat: „Hiszek az ökumenében, a reformációban, a gyülekezetben...” Másvalaki hisz a házasságában, a barátjában. A Ferencváros labdarúgó csapat szurkolóit gyakran „fradi-hívőknek” nevezik. Helyes-e ez a nyelvtani gyakorlat, vagy pedig

fontos teológiai fogalom kiüresítésének vagyunk (fül)tanúi? Fel kellett ismernem, hogy a Szentírásban, amikor valakibe vetett hitről van szó, az (pozitív esetben) mindig Istenbe vetett hitet jelent. Például Mk 16:16-17, Jn 1:12, stb. Figyelemre méltó, de nem olvashatunk arról, hogy hitelődeink a királyok**ban**, próféták**ban**, apostolok**ban** hittek volna. Nem bennük, hanem nekik hittek, mivel életüket nem az eszközre, hanem a Mesterre tették fel (Mt 7:24-27). Jól megvilágítja ezt a Jn 7:5, ahol Jézussal kapcsolatban jelenti ki az Ige, hogy az Ő testvérei sem hittek őbenne. Nem neki nem hittek, mintha megbízhatatlan lett volna, hanem még nem vált előttük világossá, hogy Jézusban Isten él és cselekszik. Megváltónk joggal mondta: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.*” (Jn 14:1) Mivel az istenhívő ember kizárólag Istenben hisz, Őrá épít; ezért azok az igék, melyek a Jézusba vetett hitről tanítanak – bizonyítékok Jézus istensége mellett! Számos ilyen igehely van. Ez pedig olyan fegyver, amit sok hitvédő irodalom nem használ. Az „apostoli hitvallás” is azt tanítja: „hiszek egy Istenben” – akit megnevez: Atyában, Fiúban, Szentlélekben. De a többi hittételnél például így fogalmaz: „hiszem a szentek közösségét”.

Mi történhet, ha nem kizárólag Istenben hiszek? Isten mellett hiszek még a házastársamban, felekezetemben, barátaimban, kollégáimban, hazámban? Akkor a stabil, rendíthetetlen alap (kőszikla) helyett bizonytalan alapra építek, és így hitemben kárt szenvedhetek. Barátok elhagyhatnak (Péld 19:4), a megélhetés forrása, mint a Kérit patakja, kiapadhat (1 Kir 17:7), házastárs elfordulhat (1 Móz 19:26), gyülekezet kihülhet (Jel 3:14-18), lelki vezetőkből lélek-vesztők lehetnek (ApCsel 20:30). Aki ezt nem tudja feldolgozni, az megkeseredhet, kiégphet. Úgy látom, hogy akiben hiszünk, attól függünk, annak vagyunk elkötelezettjei. Istenünk segítsen mindannyiunknak, hogy Dáviddal együtt vallhassuk meg: „*Csak ő /Isten/ az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.*” (Zsolt 62:7)

KOVÁCS ZSOLT

Megtérésem története

1921-ben születtem Nyíregyházán. Családunkban a nyolcadik gyermek voltam. Még két testvérem született utánam. Édesapám, Sallay László ekkor már 15 éve pásztorolta a gyülekezetet.

Rendszerető, képmutatás nélküli ember volt az édesapám. Szilárd jellemű, megalkuvást nem tűrő, és ilyen szellemben nevelte és kezelte a reá bízott nyáját. Ebben méltó párja és segítőtársa volt édesanyám is, akivel haláláig nagy szeretetben és békében éltek. A szülői házban rendszeres volt a családi áhítat, soha nem maradt el. Ezekben az alkalmakon értelmünknek megfelelően, rendszeres lelki nevelést kaptunk. Megtanultuk, mit vár tőlünk az Úr Jézus Krisztus. Elvárásainak már mint gyermekek is igyekeztünk megfelelni szívből, és nem színből. Megtanultuk viszont, hogy Őreá mi is mindenkor számíthatunk. És ha enged is próbát életünkben, számon tartja sorsunk alakulását, és a próbák javunkat szolgálják.

A Nyíregyházi Baptista Gyülekezet gyermekkoromban mintegy 100 bemeztett, úrvacsorázó tagot számlált. A lelkigondozottakkal együtt gyakran meghaladta a 200 főt. 60–80 gyermek járt rendszeresen a vasárnapi iskolába. Legtöbbjük a gyülekezeti tagok gyermeke volt (akkoriban még ismeretlen volt a „kicsi vagy kocsi” dilemma). Gyülekezetünkben énekkar és vonós zenekar működött. Később a tizenévesekből pengetős zenekar alakult. Ezekben már én is szolgálhattam. Fital korom ellenére karvezetői feladatokat is bíztak rám tanulás és gyakorlás céljából. Karmesterünk, és a gyülekezet is úgy látta, hogy Isten ezen a téren akar szolgálatba állítani. Nagy igyekezettel sajátítottam el a tudnivalókat. Harmóniumozni is megtanultam, s így a gyülekezeti közös énekléseket gyakran már én kísértem. Bár még nem voltam bemeztett gyülekezeti tag, de éreztem, tapasztaltam, hogy ezekben a szolgálatokban a jó Isten csodálatosan a segítségemre van. Kis vasárnapi iskolás gyermekeknek zeneelméletet tanítottam, velük zenekart alakítottunk.

1936. volt az az esztendő, mikor Isten hívó szavára megérett bennem az a tudat, hogy a sok felhalmozott ismeret, amit megszereztem már eddig az Igéből, kötelez engem arra, hogy Jézus Krisztust a bemeztkezésben is követnem kell. Az is világos volt előttem, hogy bemeztkezni csak megtérés után szabad. De hát én miből térjek meg? – Jó gyerek vagyok, senkinek sincs panasza ellenem. Haragosom nincs, nagyon is szeretnek. Szinte minden szabad percemet itt töltöm a gyülekezetben, többféle szolgálatban. Rossz szokásaim nincsenek, nem vágyom a világba, evilági örömeim nem kísértenek, nem hiányoznak, sőt undorodom azoktól. – Miből térjek meg? Tépeldéseim közepette színre lépett életemben a Sátán. S nem egyedül jött: teljes hadával! Azon a bizonyos nagycsütörtök délutánján már eljutottam addig a pontig, hogy sugalmazására kijelentettem: „Azért sem leszek hívő!” Két napig forrongott bennem ez a sátáni gondolat. Isten szelíd szava azonban győzött bennem a gonoszság fölött.

Húsvét másodnapján bemeztítésre készült a gyülekezet. Előtte, nagyszombat délután nálunk vasalták a kimosott, fehér bemeztítőruhákat, melyekből több tucat volt ez idő tájt ilyen célokra. Ekkor én megszólaltam: „Nekem is vasaljanak egyet!” Másnap megtörtént a felvételem, és 1936. április 13-án a bemeztésem is.

Ez új lendületet adott szolgálataimban. Minden tevékenységben Isten különös kegyelmét, segítőkétségét tapasztaltam meg. Ezen túlmenően elmondhatom, hogy a gyülekezet őszinte szeretetét élveztem, imádkozó és segítő szándékkal mellettem álltak. De mellettem állt, és a munka terhéből tevékenyen kivette részét drága feleségem is, aki a házi teendők rám eső részét igyekezett levenni vállaimról. Józan, bölcs tanácsaival segített a problémák megoldásában, imádságban hordozott a mennyei Atya előtt. Végtelenül hálás vagyok a „nagy Gazdának”, hogy már kora reggel munkásai között dolgozhattam a szőlőkertjében.

SALLAY LAJOS

Megemlékezés Hordós János testvéréről

„Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életök végére, kövessétek hitöket.” (Zsid 13:7)

Egy éve lesz, hogy szeretett János bácsink a József utcai Keresztyén Testvér Gyülekezet hűséges tagja, a Krisztusba vetett hitét mindvégig megtartva az Úrhoz költözött. Ő a Krisztus testéhez, az Élő Gyülekezethez, a kihívottak közösségéhez, az Eklézsiához tartozott hit által

87 évet kapott az Úrtól ajándékba. Isten megajándékozta szerető feleséggel, Terike néniel, akit János bácsi igen szeretett nagyra becsült.

Mindig így beszélt róla az én

„drága Terikém”. Több mint 80 alkalommal volt

Terike néni kórházban, sokat betegeskedett, de minden kórházi útja missziós út volt sok bizonyágtétellel az Úr Jézus Krisztusról. Isten három fiúval ajándékozta meg őket: János, Gábor és Péter, két unokával: Krisztina és András, és egy dédunokával Alexszel. 50 éves házassági évfordulójukat a gyülekezet Isten iránti hálaadásal ünnepelte meg 1994-ben. Terike néni 1996-ban költözött az Úrhoz. János bácsi elengedte szeretett feleségét az Úrhoz, de nagyon hiányzott neki. Istennek való sokfajta szolgálatban oldódott fel fájdalma, látva mások szükségét és nyomorúságát, mindenkinek hirdette Isten örömeit, az Úr Jézus Krisztusban felkínált tökéletes váltságot. Szolgálat nemcsak szavakban, hanem tettekben, cselekedetekben is megnyilvánult.

János bácsi az Úrtól kapta az írás ajándékát, sok igei magyarázatot írt. Hitre jutásának, és életének állomásait saját írásából idé-

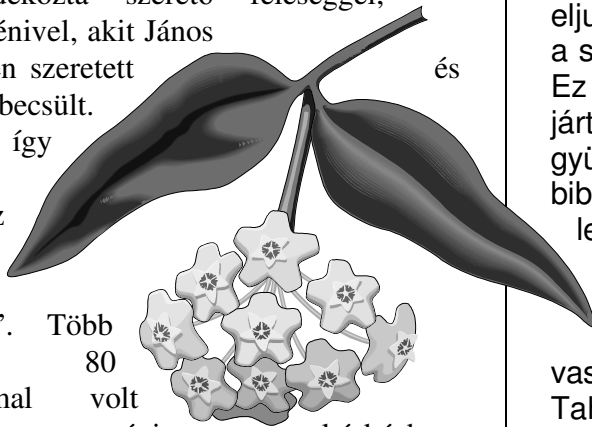
zem, a „Csodák fényénél az árnyékvilágban” című könyvéből.

»Apai dédapám nagyon komoly, mély hitű ember volt. Én nem ismertem őt, csak ezt elmondták nekem. Szüleim nem irányították lépteim Isten felé. Konfirmációm idején – mely sablonos szertartás volt még akkor számomra, a Szentírás „felismerése” jelentette számomra a „fénybe” való belépésemet. Innen már drága sodrással vezetett az út az Ő megismeréséhez. Így teltek el az Ige mellett az első esztendőik. Drága Urunk beszéde gyönyörűségemre volt, mint Jeremiásnak (Jer 15:16).

Igyekeztem minél több igei alkalomra eljutni. Ennek köszönhetően kerültem el a szomszédos Metodista Gyülekezethez. Ez az oda bekerülésem nagy haszonnal járt. Az ottani alkalmak: ifjúsági, gyülekezeti és Krisztus hívő zsidók bibliaköre – mind, mind mélyen beivódtak lelkem talajába. A Református Egyháznál /Bp. Fásor/ is hirdették a férfi bibliakört, oda is elmentem. Őt évvel a konfirmációm után a magyar vasárnapi iskola munkája felé fordultam. Tahiban /reformátusoknál/ még közöttünk volt akkor a drága Viktor Jani bácsi – ő volt a lelke a tábornak, valóban élte amit hirdetett.

Sorkatonai szolgálat. Alig szereltem le a tényleges időmből, rá egy évre már vittek is ki a frontra, 1942/43-ban. A fronton Harkov Hadikórháznál voltam szolgálatban. Kerek egy év telt el baj nélkül.

Megtérésem. Egy eseményt emlétek, ami túlnő minden egyében. Azt az éjszákát, amikor a frontról kapott szabadságomról visszafelé utaztam szolgálati helyemre, a harctérre. A vonaton nagy zaj volt a sok, talán halálba menő fiatal ember között. Csodálatos volt, hogy ott Isten, a csomagjaimon ülve nekem milyen belső békességet tudott adni. A zajban szólt hozzám csendes szava, meghallottam, és igennel válaszoltam Neki. Igennek arra, hogy Jézus az „én Megváltóm”. Mire kiértem a frontra, úgyszólván a „föld

fölött” jártam ujjongó örömben. Ez az az igazi békesség, amit a lángban álló háborús világ sem tud elvenni (Jn 14:27, 16:22).

Az 1944-es történelmi év szomorúan gazdag volt nehéz eseményekben. Isten itthon a zsidó munkaszolgálatosok közötti gondozói munkára hívott el. Bár ez nem volt akkoriban veszélytelen, de kegyelme körülvett ott is. Szolgálatom alatt sok nehéz sorsú emberrel találkoztam. Tragédia is volt ezek között. De Isten állandó jelenléte tapasztalható volt. Egy ízben egyik női munkatársunkat elhurcolták, és a monori, deportálásra gyűjtő táborba vitték. Érte mentem. A helybeli lelkes ment be a táborparancsnokhoz. – Nem engedték ki a testvérnőt. Szomorúan jöttem vissza. Harmadnapra reggel megjelent az irodában a testvérnő. Isten „angyalt” rendelt mellé, egy szintén zsidó írnok személyében. Ez a férfi ottlétem után említette a táborparancsnoknak, hogy valamit azért lehetne tenni a testvérnő ügyében. És ez a parancsnok, a szintén halálra szánt zsidó írnok szavára újra döntött – a testvérnő kiszabadult. Ma is él! Harminckét éves voltam akkor, amikor Ézs 54:14 igei ígéreteit kaptam. Hátam mögött volt többévi katonai és frontszolgálat, valamint három és fél évi hadifogság.«

Személyes visszaemlékezéseim János bácsira

- Szerette Istent és az Úr Jézus Krisztust.
- Imádkozó hívő életet élt, nemcsak egyénileg hanem közösségileg is.
- Erős volt a hite az Úrban.
- Gyönyörködött Isten Igéjében.
- Szorgalmas és segítőkész volt, lehajolt a szegényekhez elesettekhez.
- Rendszeres kórházmissziót végzett hetente kétszer, más felekezetekkel együttműködve a Tétényi úti Kórházban.
- A lepramisszióban Dobos Károly református lelkész „jobbkeze” volt, sok hivatalos ügyét intézte neki.

- Telefonon keresztül is komoly lelkigondozói, erősítő szolgálatot végzett.
- Idős korában, amikor már a test elfárad egy kiskocsit húzott maga után megrakva az Ő szellemi kincseivel, igemagyarázatokkal evangéliumi füzetekkel. Ezekkel „missziózott” buszon, villamoson, kórházakban úton-útfélen.
- Mindig kérte Isten vezetését: „Ma kik felé küldesz Uram?”
- Sokakat látogatott.
- A mi otthonunkban is gyakran együtt voltunk benső Ige- és imádkozó közösségben. Majdnem 50 éve ismert János bácsi engem.

Valóban előjárónk volt, aki szóltá számunkra a tiszta Igét. Láttam, és más testvérek is látták élete utolsó heteit a kórházban, hogy erős hittel ragaszkodott az Úrhoz. Úgy emlékezünk Hordós János testvérünkre, hogy próbatételekkel teli életében hittel állt a Kősziklán. Én is, és mi is kövessük a megváltó Jézus Krisztusba vetett drága hitét. Dicsőség a szent Istennek, hogy megáldotta és megtartotta János bácsi életét az örök életre az Úr Jézus Krisztus érdeméért!

KECSKÉS KÁROLY

Egy test vagyunk mindnyájan

„Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk.” (1 Kor 10:17)

A gyülekezet belső légköre nagyon fontos a benne élők jó közérzete, és a gyülekezet vendégei érdekében is. Egyenként egymásnak tagjai vagyunk, Jézus Krisztus drága vérében megváltott emberek. Aki nem becsüli a hívők közösségét, gyakran eszébe sem jut, hogy nem becsüli meg a Megváltót sem. Hiszen Ő tud úgy látni minket, mint akik megigazítottak leszünk, amikor eljön a teljesség ideje (Róm 8:29-39). Addig pedig fogjuk egymás kezét jó szorosan!

A kívülvalók nagyon érzékenyek a gyülekezet légkörére. Szinte az első, amire felfigyelnek. Ha rossz légkört találnak, néhány látogatás után

elmaradnak. Ha megérinti őket Krisztus jó illata, újra kíváncsiak eljönni. Nemcsak velünk, hanem a mennyei világgal is találkoznak. Hiányaink és erőtlenségeink ellenére. Mert a gyülekezet Ura megígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig. A mi dicsekedni valónk egyedül Krisztus. Nem szégyelljük, hogy még mindig csak úton járunk. De szeretjük és keressük a jó utat, Isten útjait.

Az emberek belefáradtak abba, hogy szinte már csak fogaskereknek a társadalom gépezetében. Azoknak, akiknek elegendő van ebből, ha templomba mennek, sok helyen az istentisztelet épp olyan személytelennek találják. A gyülekezetet rá kell nevelni arra, hogy valóban menedéket nyújtson a magányos, frusztrációkkal küszködő embereknek. Ha a gyülekezet tényleg élő és szeretetteljes közösség, akkor valamilyenre ellensúlyozhatja azt a személytelen, természetellenes környezetet, amelyben manapság a legtöbben élnek. Ha a gyülekezetben úgy bánunk egymással mi, a gyülekezet tagjai, ahogy az tényleg emberhez méltó, a gyülekezet vonzóvá válik. Mégpedig mind a hívőknek, mind a látogatóknak. A gyülekezeteknek stabilitást és biztonságérzetet kell nyújtaniuk azoknak, akik számára a mai kultúra ezt egyre kevésbé biztosítja. A József utcai Gyülekezet családias. Ez egyre nagyobb érték!

Érdekes megfigyelni, hogy az emberek egy része nem éppen a lakhelyéhez legközelebb eső templomba jár. Ez jellemző a József utcára is. Sok helyről jön össze sokféle ember, de mégis egységes. Nem szabad megengedni, hogy fagygni kezdjen, mert szükségszerűen fogni is kezd. Nem vonzó a hideg gyülekezet. Csökkenni fog a létszám, ha elharapózik a kritikai beállítottság. A farizeusok előszeretettel foglalkoztak mások bűneivel. Rásütötték emberekre a bélyeget: ő bűnös! Ebből a ketrecből aztán nem is igen engedték ki azt, akit ide bezártak. Hiszünk-e mi a bűnök bocsánatának lehetőségében és csodájában? Ha tisztulunk, több hely keletkezik szívünkben a szeretetre.

Egy idejekorán mondott dicséret összeomlástól óvhat meg bárkit. Szárnyakat adhat a szolgálattevőknek. Néha mintha félnénk jó szót szólni egymáshoz. Mintha hívőbbnek tartanánk a szí-

gorú és szomorkás légkört, mint a felszabadult és alkotó légkört. Értsük meg az Úr Jézus titkát. Mivel egy bűnösben észrevette az igaz ember képességeit, és így kezdett foglalkozni vele, az illető ilyenné is lett. Amikor valakit régi hibái alapján ítélünk meg, belső emberében megköttözzük. Mennyi ilyen megköttözöttség terheli, rontja a gyülekezet levegőjét? Adjon Isten szabadulást ezekből!

Testvéri közösségünk alapja pedig az, hogy az Úr Jézus mindnyájunk bűnéért meghalt. Közülünk senki sem él önmagának. *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében... Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg... Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé.”* (Róm 14:5,7,8,10)

Mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé, és mindenki önmagáról ad számot Istennek, a többiekkel való összehasonlítás nélkül. Ha valakivel egyáltalán összehasonlítjuk magunkat, az egyedül csak Jézus Krisztus legyen. A többi összehasonlításnak nincs sok értelme, mert mi nem vagyunk abban a helyzetben, hogy minden szempontot képesek lennénk mérlegre tenni egymással kapcsolatban, hiszen nem vagyunk isteni lények. Nem látunk mások szívébe, hogy meglássuk harcait, kudarcait, összetöretéseit, bűnbánatait, megtéréseit, megtisztulásait. Ezért érdemes úgy élni, hogy önmagunkért vállaljuk a felelősséget. Krisztust egyéenként kinek-kinek magának kell választania és megismernie, saját életébe beépítenie amit Tőle tanult, megtagadva önmagát, követnie Urát. Krisztus követése ment meg az önző, magunknak való életmódtól, és segít ahhoz, hogy pozitív hatással legyünk egymásra. Krisztus nem szakít ki a közösségből, nem fordít vele szembe, hanem éppen beépít abba. Mert a másikkal való önzetlen kölcsönhatásban válunk önmagunkká, teljesedik ki az életünk. Akkor adjuk a közösségnek is a legértékesebbet, ha rendben tartjuk önmagunkat. Nem feledve, hogy a rend Istennél van. Ez viszont nem kegyetlen vagy lelketlen rend, hanem

emberséges, úgy igazságos, hogy közben melegen szerettel teljes.

Nincs „egyszemélyes gyülekezet”. Boldog az, aki nem kritikusa, hanem építője a másoknak, mert építője a gyülekezetnek is. A Szentlélek pedig semmi mást nem akar, mint a Fiú életét felépíteni bennünk, hogy életünk Krisztus életéhez váljon hasonlónak: Krisztus igazságosságát, irgalmasságát, szelídségét, türelmét, jószágát, alázatát átruházni ránk. Hogy ebbe beletanuljunk és a vérünkkel váljon. Hiszen csak azé az élet, akié a Fiú. Az élet ellensége a halál. A Fiún kívül tehát nincs élet. Legalábbis olyan élet, amit Isten nekünk embereknek szánt: jó, igaz, szent és szeretetteljes. Isten pedig minket embereket nem halálra, hanem életre szánt. Ahhoz, hogy Krisztus felépüljön bennünk, idő kell, és sok türelem.

Ráérezünk Krisztus élet-ízére? Hiszen Őt nem kegyes hivatkozási alapnak, hanem életnek szánta Isten. Nem a mindennapjaink fölött, nem is mellettük, vagy helyettük, hanem bennük. Krisztusnak íze, színe, igazsága, jósága, növekedése, kibontakozása, mélyülése, gazdagodása, érése van bennünk. Adja meg Isten ezt mindnyájunknak!

Kedves József utcai testvérek!

Balatonszemesre költözésünk előtt megkért Mezei Géza, a „Testvérek” c. lap szerkesztője és fáradhatatlan munkása, hogy írjak búcsúként egy cikket. Azt ígértem neki, hogy majd később. Mert akkortájt nagyon benne voltunk a csomagolásban, a költözés után az itteni élet beindításával voltunk elfoglalva, s most váltottam valóra ígéretem. Nem akartam mást küldeni, mint egy szokásos prédikációm néhány mondatát.

Az elmúlt nyárom örültünk a József utcaiak látogatásának, és reménységünk, hogy ez folytatódni fog. A Balaton ősszel is, télen is, sőt tavasszal is szép. Ha Ti hozzánk jöttök – haza jöttök. Várunk benneteket!

Sokat imádkozunk azért, hogy Isten adjon minél előbb, és minél odavalóbb lelkipásztort. Valamint minden munkátokban adjon jó előmenetelt!

HEGYI ANDRÁS ÉS ZSUZSA

IFJÚSÁGI TÁBOR, DÖBRÖNTE

Nyári ifjúsági táborunkat július 26 – augusztus 1-ig a Bakonyban, Döbrönte községben rendeztük meg. A tábor egyik céljának tekintettük, hogy a fiatalok barátai, vagy Gyülekezetbe, ifjúságba nem járók is kedvet kapjanak velünk lenni, és jól érezzék magukat táborunkban: olyan társaság szerettünk volna lenni, akik befogadják egymást. Ezt a célunkat sikerült is elérnünk, hiszen közel 40 fiatal vett részt táborozásunkon, közülük 8 fiattal előtte nem sok kapcsolatunk volt. Isten kegyelméből jó kis csapatát formálódttunk, az Úr megóvott minket a konfliktusoktól, balesetektől, így elmondható, hogy egy jó lelkületű és hangulatú héten lehetünk együtt.

A napi programban igei alkalmak, bibliaórák és szabadidős programok (sport, kirándulás, strand) váltották egymást. A táborban – főképp életkori szempontokat figyelembe véve – öt csoportot hoztunk létre, akik naponta együtt voltak és különböző témákról beszélgettek (pl. szenvedélyek, ima, szentség) csoportvezető vezetésével. A csoportvezető-kért is nagyon hálásak vagyunk, hiszen ők már azok a fiatalok, akik alkalmasnak bizonyultak arra, hogy másokat is vezessenek. A fiatalok beszámolóí alapján ezek a beszélgetések nagyon jól sikerültek, sokat épültek általuk.

Az előadásokat Vadon Sándor galgagutai lelkipásztor és Sólyom Attila testvér tartotta. Fő témánk az ÖRÖM volt (öröm-e veled lenni? élet-öröm, örömhír, a szolgálat öröme). Nagy öröm volt hallgatni a tanításokat, sokan megerősödtek azokon keresztül, néhány fiatal a pénteki evangélizáción döntést hozott az Úr követése mellett.

Csütörtök este teaházat tartottunk, melyre előzetes terveink szerint meghívtuk a falu lakosságát is. Plakátokat készítettünk, melyeket kihelyeztünk az utcára, csütörtök délután pedig párosával jártuk a falut, és személyesen hívtuk meg az embereket. Többen ígérték, hogy amennyiben nem fog esni az eső, szíve-

sen eljönnek. A hívogatás végeztével hazaérve készülődünk a vacsorához, majd elkezdjük előkészíteni a teaházat, s nagy örömünkre több vendég is érkezett. Minden korosztályból voltak: kicsik és nagyok, fiatalok és nagymamák. Nagyon áldásos esténk volt: vendégül láttuk némi harapnivalóval és üdítővel az érdeklődőket, beszélgettünk velük, elhangzott bizonyásgtétel, részünk volt közös éneklésben. Pantomimcsoportunk készült egy rövid jelenettel, majd meghallgattuk Vadon testvér rövid tanítását „élet-öröm” címmel. Többen még a tanítás után is ott maradtak és sötétedésig beszélgettek velünk.

Szombat délelőtt Sólyom Attila tanítását hallgattuk „Neked mi okoz örömet?” címmel, amit úrvacsora követett, mely nagyon jól kifejezte a tábor vége felé az Úrral és egymással való közösségünket. Az úrvacsorát Kántor Tamás osztotta.

Összességében egy jó hangulatú, jó lelkületű táborban volt részünk, ahol új barátságok születtek, meglévő barátságok megerősödtek, néhányan pedig Isten követése mellett hoztak döntést. Örömteli tábor volt, s az ott történeteket látva elmondhatjuk, hogy az Úr is örült velünk. Ezúton szeretnénk megköszönni minden testvérnek, aki imádságaival harcolt mellettünk, vagy felajánlásokkal (anyagi, étel, szállítás stb...) támogatott minket.

L. G.

* * *

Ami tetszett a táborban...

fiatalok visszajelzései

- **A** tábor nagyon lelki volt, megérte az imádságokat, a böjtöt.
- **A** legjobb az volt, hogy Isten jelen volt a táborban és megtértek az emberek.
- **A** vízi csúszdázást nagyon élveztem, mégis a csoportbeszélgetések voltak számomra a legépebbek és élvezetesebbek. Tetszett a foci. És a legjobb, hogy hárman is döntöttek Isten mellett.
- **Jó** volt, hogy együtt tudtunk Istenre figyelni és megtapasztalni az Ő gondoskodását. Jó volt, hogy a rossz idő ellenére is jól éreztük magunkat.
- Nagyon jó élmény volt a táborban a társaság jókedélyűsége, pár ember megtérése, a tanítások, a strandolás és a lehetőség, hogy újra foglalkozhattunk Isten Igéjével.
- **Pozitív** élményeim a táborban: A legnagyobb öröm – mivel ez volt a tábor neve is – ami engem ért, és meghatározó élmény lesz az életemben: testvérem megtérése. Szóval megint egy jó táborban vehettem részt.
- **A** legjobb az volt, hogy megtértem. A csoportos foglalkozások, főleg az éneklés is jó volt. Reggel-este áhítat, strand, teaház nagyon tetszett.
- **A** legjobb élmény az ideai táborozás alatt, hogy együtt lehettünk és Isten is itt volt. Munkálkodott közöttünk – a csoportbeszélgetések, énekek. Jó volt a futballozási és strandolási lehetőség. Gyönyörű környezet vett minket körül. Jó ötlet volt a szalonna sütés, sokat nevtünk, vidámak voltunk.
- **A** pozitív élményeim voltak: strand, szombat reggel úrvacsora, kézen fogva éneklés, bográcsgulyás. Szép helyen, egy vár tövében voltunk, harmat áhítat, jóllaktam. Röviden ennyi. És még a csapatjáték meg talán az is, hogy nem volt tévé.
- Nagyon tetszett nekem a strand, a társaság, a légkör, a programok. Nem igazán voltam még hasonló ifjúsági táborban, de jó volt ahogy volt.
- Nagyon jó volt a közösség egymással és Istennel is, ismét csak sok áldást hozott a tábor. Nagyon sokat kaptam a csoportbeszélgetésektől is, emellett ismét jó volt a hangulat.
- **Jó** volt a társaság, a tanítások által sok mindent üzent Isten, és hitetlenségem ellenére három megtérő is volt. A falubeliek pedig eljöttek a teaházra. Isten jó!
- Újra elém jött, hogy a legeslegfontosabb Istennel közösségben lenni, és megláthattam dolgokat magamban, amikből változnom kell.
- **A** legjobb élményem az volt, ahogyan Isten meghallgatta a megtérőkért mondott imádságainkat és ezáltal én is sokat épültem.

Ökumenikus istentisztelet

volt szeptember 24-én a törökbálinti „Arany Alkony” Idősek Házában.

A helyi római katolikus, református egyházak lelkészei ígét hirdettek.

Mi, baptisták közösen énekeltünk, Almádiné testvérnő verset mondott, s Oláh Lajosné Gabi néni szólott az idősekhez a „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok...” (Mt 11:28) kezdetű bibliai szakasz alapján.

Ezen az alkalmon volt először együtt a három keresztyén egyház. Kedves, meghitt volt az együttlét, s jó volt az idősekkel beszélgetni – akik távol a családjuktól, úgy érzem bennünk lelki testvérekre találtak.

Kérjük az újság olvasóit, imádkozzanak velünk és értünk, hogy havi szolgálatainkat Isten és az Arany Alkony gondozottainak örömére tudjuk végezni.

HUSZTA TIBORNÉ

Akik indíttatást éreznek az idősek közötti rendszeres szolgálatra, érdeklődhetnek, jelentkezhetnek Huszta Tiborné, és Huszta Tibor testvéreknél.

Névnapok – október

Minden kezdet nehéz... Amikor szeptember 12-én este haza mentem az imaházból, és lapoztam az asztali naptáron a jövő hétre, meglepődve fedeztem fel, hogy 13-án hétfőn, Kornél nap. Bizony elfelejtettem köszönteni a korábbi lapszámomban ügyintéző pásztorunkat, **Győri Kornélt**. Megváltónk áldja meg életét, szolgálatát!

Azon is meglepődtem, hogy októberben milyen kevés névnaposunk van, ezért szeret-

ném még azokat is köszönteni, akiknek a naptár szerint nincs névnapja: Szerető menygyei Atyánk aranyozza be **Duszja** néni Burceva Jevdokija (**Бурцева Евдокия**) és **Nagy Sándorné (Kazimira)** testvérnők életét.

E hónapban van **Sipos Terézia** (nevének jelentése többek között: hőség, forróság), és **Dobner Petra** (jelentése: kőszikla) névnapja. Kívánom, hogy testvérnőink Krisztus iránti forró szeretetben, hitben rendíthetetlen kősziklaként álljanak meg a próbák viharáiban!

„Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.” (Zsolt 94:18,19)

K. Zs.

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

<i>Bozsogi Jánosné</i>	<i>Dobner Péter</i>
<i>Erdei Béláné</i>	<i>Ganda Pálné</i>
<i>Hetzke József</i>	<i>Kántor Imréné</i>
<i>Kárpáti Tivadarné</i>	<i>Liptai Sándorné</i>
<i>Nagy Sándorné</i>	<i>Nyári Erika</i>
<i>Pap Lászlóné</i>	<i>Rumbold Gyula</i>
<i>Selymes Gyuláné</i>	<i>Szabó Lajosné</i>
<i>Szalai Mihályné</i>	<i>Szebeni Gyula</i>
<i>Tóth Imréné</i>	<i>Vecseri József</i>
<i>Vodiczky Mária</i>	

Hirdetés

50 m²-es lakrész kiadó Budapest XIV. kerületében: nagy szoba, hall, fürdőszoba, konyha, WC.

Bérleti díj megegyezés szerint.

Érdeklődni a **06/20-431-4463** telefonszámon lehet.

1	2		3		4	5	6	7	8			9
10		11			12							13
14			15		16					17	18	19
20		21		22		23				24		25
26	27		28		29			30	31		32	
33							34			35		36
37					38	39		40				41
42		43		44			45		46		47	
48		49						50		51		
	52			53								54

Keresztrejtvény

A rejtvény beküldendő soraiban virágvásárnapi igéket tartalmaz. Lapzártáig ezt kérjük a megfejtésként eljuttatni az újság készítőihez.

Vízszintes: 1. járunk rajta, **3. az első idézet első része**, 10. bibliai női név, 12. megmutatja... 13. rangjelző, 14. N.R.O.E, 16. cselekszik, 17. be ellentéte, 19. Y, 20. A, 21. sóbálványá vált felesége, 23. R.Z, 24.vigyázók, 26. szikla, 28. ím, 30. V.S, 32. Olivér becézve, 33. bibliai hajóépítő, **34. második idézet harmadik része**, 36. sóhaj, 37. előadó röviden, 38. P.O. 40. hátrál egyik fele, 41. első része, 42. V, 44. nem valóság, 46. N, 48. É, **49. második idézet második része**, **53. második idézet első része**.

Függőleges: 1. első idézet második része, 2. kis folyó, 4. adat része, 5. foder f nélkül, 6. fogva tartott, 7. kerek szám, 8. A.T, 9. arra fele, 11. elöl tolató, 15. hárfa, 17. szikla, 18. költő, 22. nyit, 25. majdnem köles, 27. órála egynemű betűi, 29. M, 30. erődítmény, 31. sajnálná, 35. rangjelző, 38. megért valamit, 39. vég nélkül hosszék, 43. ón, 44. M.Á.A, 45. E.Á.N, 47. majdnem toka, 50. G.H, 51. A.Z, 52. E, 54. N.

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SZÜCS GÁBOR

* * *

Reménység

*Hajnalban madárénekre
ébredsz, csodálkozol:
Messze még a virradat,
még sötét van!*

*A kismadár már tudja,
öszönei súgják, hogy jönni
fog a hajnal, utána a
mindent beragyogó napsugár,
és már a reménységért is
Istent dicsérő énekbe kezd.
- Van-e ilyen hited az
éjszaka sötét óráján?*

OLÁH LAJOSNÉ

„A jótettek javarészt titokban születnek. Semmiféle műszer nem jelzi őket, statisztikai apparátus nem készít róluk táblázatot. De jelenlétük annál valóságosabb...

Ha megszűnnének egyszer cselekvően részt venni a földi életben, az éppoly súlyos és elviselhetetlen csapás lenne, mintha glóbuszunk egyik pillanatról a másikra elveszítené légkörét.”

PILINSZKY JÁNOS

Kedves Olvasóink!

Következő lapzártánk **október 20-án szerdán** lesz. Novemberi számunkat a reformáció emléknapjára, október 31-re szeretnénk megjelentetni. Köszönjük a megerősödött írói aktivitást. Ne felejtsük: újságunk a gyülekezeté, közösen töltjük meg tartalommal, és olyan lesz, amilyenné tesszük.

Szeretettel: a **Szerkesztőség**

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.